Roxana Brînceanu - Australia, ca o felie de pâine

- Mami, ce e aia o cizmă?

Mirat, micul John priveşte hărţile. Probabil i se par ciudate, lui, cel născut pe o altă planetă. E un copil special. Cum aş putea să-i explic ce e o cizmă?! Şi de ce oamenii cred că Italia seamănă cu o cizmă? Privesc la membrele lui subţiri, apoi la încălţările mele moi, funcţionale, ataşate uniformei regulamentare, şi încerc o explicaţie.

- Şi asta, nu seamănă cu o cizmă? zice el, împungând cu arătătorul Noua Zeelandă.

- Ba da...

Un lucru seamănă uneori cu altul. Până la un punct, apoi totul poate deveni ridicol. Sau tragic. Italia seamănă cu o cizmă. Oare de ce caută oamenii astfel de asemănări? Cât de utile sunt ele? Nu cred că John va reţine mai uşor forma Peninsulei Italiei asemănând-o cu o cizmă. Dar, pentru noi, Italia va semăna întotdeauna cu o cizmă. Micul John, care acum învaţă geografia Pământului, seamănă cu o insectă. Nici asta nu-i este de folos. Mai sunt încă oameni care îl numesc "creatura", refuză să i se adreseze direct, evită chiar să se apropie de el. Nu pot înţelege de ce am adoptat acest copil – o creatură stranie care seamănă cu o insectă.

- Mami, cizma asta e ruptă.

Zâmbesc, forţat. El mă priveşte candid, cu ochii săi rotunzi. Şi mulţi. Inspiră prudent din rezervorul de gaz. Mă gândesc că, poate, urmaşii lui nu vor mai avea nevoie de rezervoare suplimentare de gaz. Atmosfera planetei lor era foarte asemănătoare celei terestre, s-ar putea ca generaţiile următoare să se adapteze.

Asta, dacă vor exista generaţii următoare.

- Nu e ruptă, John, şoptesc, într-o tardivă tentativă de scuză. Aşa s-a format. Nu oamenii au hotărât aşa.

Oamenii au hotărât să le distrugă cuiburile creaturilor. Cuiburile în care larvele lor trăiau până la maturitate, când le creşteau aripile şi se ridicau până la altitudinea la care zburau navetele noastre. Se loveau de ele şi le doborau. Piloţii navetelor trăgeau şi creaturile cădeau şi ele. Distrugerea cuiburilor ar fi trebuit să pună capăt acestui inconvenient şi să reducă pierderile coloniştilor.

Oare câte bombe am aruncat în cuiburi? Una? Două? Zece? O sută? Înainte de a ne vorbi. Înainte de a ne da seama că acele "creaturi" sunt inteligente. Că pot comunica telepatic. Doar copiii. Probabil o formă de apărare necesară în primul stadiu de dezvoltare, căci adulţii pierdeau îşi această capacitate, înlocuind-o cu alte forme de comunicare, străine nouă. Copiii din cuiburi ne-au vorbit. Mult prea târziu.

L-am luat cu mine şi l-am numit John. Dar nu mă simt deloc mai bine. Mă priveşte cu ochii săi rotunzi şi mulţi, îşi mişcă spre mine cele patru braţe şi, din când în când, inspiră gaz din rezervorul suplimentar. Micul John e orfan de război. Noi i-am ucis părinţii. Noi. Eu.

Uneori mergem la Centru unde se întâlneşte cu ceilalţi câţiva copii adoptaţi de pământenii încercaţi de remuşcări târzii. Copiii se joacă, în felul lor atât de bizar pentru noi. Eu revăd bombele căzând din pântecul navei mele peste cuiburi.

Arătătorul său lung se sprijină acum pe contururile Australiei.

- Şi asta cu ce seamănă?

- Nu ştiu. Poate cu o felie de pâine.

Nu port cizme cu toc, care să semene cu Italia sau Noua Zeelandă, regulamentul militar nu permite. Nu pot să i le arăt, ca să înţeleagă cum este o cizmă. Nu pot să-i arăt nici armele pe care le ţin acasă sub cheie, nici pe cele cu care mă antrenez zilnic, pentru o eventuală nouă misiune împotriva altor "creaturi". Pot să-i arăt însă ce formă are o felie de pâine.

Şi bombele cad. Şi noi, soldaţi eficienţi, ne întoarcem victorioşi. Împărţim între noi feliile de pâine. Ne împărtăşim cu toţii din pâinea pe care o avem întotdeauna cu noi, pâine adevărată, de acasă, pâine binecuvântată. Încă o victorie în numele umanităţii. Şi apoi, auzim glasul copiilor. Prea târziu, mult prea târziu înţelegem ce ne spun... şi prea târziu simţim gustul amar al pâinii de acasă.